

— Лили не е болна; гората си вика своето дете — отвърна той.

На другия денъ децата на човѣка бѣха тжжни. Предната вечеръ баща имъ бѣше отишелъ отново при Лили, отворилъ бѣше кошарката, въ която живѣеше, и бѣше ѝ казалъ:

— Лили, ти си свободна! Иди и живѣй си волно въ гората.

Лили отначало не разбра какво бѣше сторилъ той. Тя още повече се учуди, когато господарьтъ ѝ се върна и остави вратата на кошарката отворена. Тя бавно бѣше излѣзла вѣнъ отъ оградата, а мощнитѣ гласове на гората сякашъ станаха още по-властни и по-строги. Тя последва тия гласове, отначало плахо, предпазливо, но когато отстѣпи, и нощниятъ хладъ, който идѣше отъ къмъ гората, я обвѣя, несдържана радостъ я завладѣ. Тя припна по пжтечката за къмъ гората и се изгуби въ нея, сякашъ казваше:

— Майко, ето ме! Азъ пакъ се връщамъ въ своята родина.

* * *

Дивитѣ животни не посрещнаха добре Лили.

— Лили мирише на човѣкъ — казваха тѣ — а това не е спроти нашитѣ закони!

И наистина Лили миришеше на човѣкъ. Тя бѣше придобила много навици отъ човѣка. За да се очисти отъ тѣхъ, започна да скита сама изъ дивитѣ непристѣпни скали, спѣше сврѣна подъ нѣкой храстъ, търкаляше се изъ дивитѣ тревы и се кпѣше редовно въ бистрото езерце, което бѣ запомнила още като малка при своята майка. Лека-полека Лили отново свикна съ законитѣ на гората. Остана само малкото звѣнче на шията ѝ, за което дивитѣ животни ѝ простиха.

* * *

Единъ день човѣкътъ, който имаше дрехи съ цвѣта на горската шума, каза на дветѣ си деца: